

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 8. októbra 1997 predbežne prerokoval podnet [REDAKOVANÉ], bytom v [REDAKOVANÉ] vo veci výkladu ustanovenia § 783 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, výkladu zákona č. 563/1991 Zb. o účtovníctve v znení neskorších predpisov a zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov a vo veci porušenia základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom konaním a rozhodnutím Okresného súdu vo Zvolene sp. zn. 12 C 13/96 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10 Co 3867/96, a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet [REDAKOVANÉ] vo veci výkladu ustanovenia § 783 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zákona č. 563/1991 Zb. o účtovníctve v znení neskorších predpisov a zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.

2. Podnet [REDAKOVANÉ] vo veci porušenia jej základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom konaním a rozhodnutím všeobecných súdov o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Vychádzajúc z obsahu podania, ktoré bolo Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) doručené 31. júla 1997, ústavný súd ho posúdil ako podnet. Jeho pisateľka (ďalej len „navrhovateľka“) žiadala, aby ústavný súd „vyložil“, t.j. vyslovil svoj právny názor na uplatňovanie ustanovenia § 783 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ako aj na uplatňovanie „zákona o vedení účtovníctva a bankovníctva“. V podnete tiež namietala porušenie svojich „ľudských práv“, ktoré síce neoznačila ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ale z obsahu textu vyplynulo, že ide o základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy), ktoré ona v konaní pred označenými súdmi ako poškodená navrhla. Podľa jej názoru, nevykonaním ňou navrhnutých dôkazov súdy nemohli dospieť k spravodlivému rozhodnutiu.

K porušeniu tohto práva malo dôjsť ako konaním a rozhodnutím Okresného súdu vo Zvolene vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 12 C 13/96, tak aj Krajským súdom v Banskej Bystrici vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 10 Co 3867/96.

Predmetom sporu pred týmito súdmi bolo vyplatenie peňazí Slovenskou sporiteľňou, a.s., mestskou pobočkou Zvolen na základe predloženia vkladnej knižky (vystavenej na doručiteľa), ktorá bola navrhovateľke v ten istý deň odcudzená. Navrhovateľka poukazovala v spore na to, že výberový lístok nebol správne vyplnený, lebo, okrem iného, bolo chybné napísané jej priezvisko.

Svoje tvrdenia navrhovateľka doložila dôkazmi, a to dvoma fotokópiami rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 10 Co 3867/96, fotokópiou odpovede Slovenskej sporiteľne z 31.3.1995 na jej sťažnosť v predmetnej veci, fotokópiou dokladu o začatí umorovacieho konania o vkladnej knižke z 21.11.1993 a fotokópiou výberového dokladu z vkladnej knižky, správnosť vyplnenia ktorého v súdnych sporoch namietala..

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a jeho právomoc je upravená v čl. 125 až 129 a čl. 130 ods. 3 ústavy.

1. Podľa čl. 128 ods. 1 ústavy ústavný súd podáva výklad ústavných zákonov, ak je vec sporná. Bližšie podmienky konania upravujú ustanovenia § 45 až 48 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z.z. (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z.z.)

Už zo samotného textu i označenia citovaných ustanovení ústavy a zákona Národnej rady Slovenskej republiky je zrejmé, že ústavný súd nepodáva výklad každého zákona, ale len ústavného zákona (ústavy). Takýto návrh môžu podať len osoby oprávnené (čl. 130 ods. 1 písm. a/ až e/ ústavy a § 46 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 38/1993 Z.z.). S ohľadom na uvedené ústavný súd nie je teda príslušný na konanie vo veci výkladu zákonov, o čo žiadala navrhovateľka, a preto vec odmietol.

2. Ústavný súd nie je nadriadeným orgánom všeobecných súdov a nie je ani oprávnený preskúmať zákonnosť postupu v ich konaní a rozhodovaní. Preskúmať môže len také konanie a rozhodnutie všeobecných súdov, ktorým by došlo k porušeniu základných práv, tvoriacich obsah ústavného inštitútu súdnej ochrany (druhá hlava siedmy oddiel ústavy). Pokiaľ ide o základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré navrhovateľka v podnete namietala, jeho súčasťou nie je povinnosť súdu vykonať všetky dôkazy označené účastníkmi konania, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (podobne v rozhodnutí ústavného súdu vedenom pod sp. zn. I. ÚS 75/96).

S ohľadom na uvedené, ústavný súd podnet [REDAKOVANÉ] v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 1997

Za správnosť opísaného textu

Rapant

■■■■ ■■■■

JUDr. Richard

predseda senátu